

Zašto bi porodična terapija trebala da uvaži principe Zen budizma?

Phoebe Prosky

MH Clinical Social Worker, Maine

“ Saosećanje je u osnovi spoznaja da je svako i sve odraz nekog i nečeg drugog”.
(Mingyur Rinpoche 2007, str. 174)

U ovom članku mi ćemo izneti objašnjenje za odslikavanje Zen misli za evoluciju na polju porodične terapije, i razmotriti rezonancu između ova dva tela znanja u smislu teorije, prakse i načina na koje se Zen misao proširuje na naše sadašnje sistemsko razumevanje.

Neophodna sistemka priroda porodične terapije u rezonanci je sa principom međupovezanosti i značenjem koji mu daje misao Zen budizma.. Na mnogim mestima, ovi, čini se nespojivi fenomeni, ipak pojačavaju nalaze jedni drugih.. Ali ima još nešto više od toga. Kako Zen misao prelazi i preko sadašnjih paralela sa porodičnom terapijom, duž linija koje čine put ekspanzije sistemske misli u novu dimenziju – dimenziju koja obuhvata prirodu svesti i terapeuta i klijenta – dimenziju koja otelotvoruje saosećanje, uticaji te misli dolaze direktno iz ideja međupovezanosti.

Šta je dijagnoza? O „Autizmu“ u terapiji para.

Lieven Migerode

Klinički psiholog, terapeut parova i porodični terapeut,

Centar za terapiju parova, porodičnu terapiju i seksualnu terapiju, Univerzitetska bolnica,
Leuven.

Terapeuti su suočeni sa uticajem tipa značenje-organizacija koji ima dijagnoza. Ovaj članak razmatra dijagnozu kao socijalnu konstrukciju. Socijalna konstrukcija značenja i uloge zajednice u ovome, nudi okvir za razumevanje snage “dijagnoze” u organizaciji značenja u terapiji. Centralna uloga zajednice je usmerena u dva pravca. Prvi, kao jezička zajednica, zajednica u kojoj značenje živi i prosperira. belongs. Drugi, zajednica je vidjena kao grupa kojoj pojedinac pripada. Dijagnoza može da ponudi onima koji su isključeni način da ipak pripadaju. This understanding of Ovakvo razumevanje dijagnoze dozvoljava više slobode u stvaranju alternativnih značenja u terapiji, npr. u terapiji parova. Ista priča je ispričana dva puta : delovi metaloga su kombinovani sa regularnim tekstom.

Fluidna etika - psihoterapija vremenu neizvesnosti

Zygmunt Bauman,¹ Paolo Bertrando², and i Helga Hanks³.

1. Emeritus Profesor Sociologije, University of Leeds, UK
2. Direktor, Episteme Centre, Turin, Italija
3. Konsultant klinički Psiholog and sistemski terapeut, Leeds, UK

Promene u društvu u toku vremena i u 20. i 21. veku su suštastvene. Intervju sa Baumanom razmatra specifične teme koje se odnose na etičke probleme sa kojima se sreću psihoterapeuti u svom radu u 21. veku.

Profesor Zigmunt Bauman, eminentni sociolog, prihvatio je intervju sa Paolom Bertrandom i Helgom Hanks početkom 2009. Tema razgovora centrirana je na šta Bauman misli o psihoterapiji i naročito, šta su njegovi pogledi na “ etiku psihoterapije”. On je vrednovao da to zbog čega danas klijenti dolaze na terapiju je zabrinjavajuće i kako se generacije posle Drugog svetskog rata mogu svrstati u potpuno različite grupe. Ovo je bila centralna tema intervjuja, gde Baumanova teorija o, kako on to naziva, “Fluidna vremena – živeći u vremenu neizvesnosti”, nudi pitanje o psihoterapiji i njenoj ulozi u društvu danas.

Prezentacija intervjuja obezbedilo je otvaranje internacionalne konferencije *Psihoterapija kao etika*, sponzorisana od strane *Episteme (centro di Psicoterapia Sistemica)*, Torino, Italija, Oktobar, 2009.

Postmoderna psihoterapeutska etika: Odgovornost u odnosima u praksi¹

Sheila McNamee, Ph.D.

Odsek komunikacija, Univerzitet u Nju Hempširu, SAD

Jasno je da se etika ne može formulirati (izraziti formulom) (Wittgenstein). Polje psihoterapije (kao i većina profesionalnih polja) je bilo skopčano sa brigom za etičko delovanje gde “etičko delovanje” generalno izvodi zaključak “radjenja ispravne stvari”. Ipak, kada radimo u okviru postmoderne senzibilnosti – svet koji prihvata neizvesnost kao suprotnost izvesnosti, kontinuirane promene kao suprotno stabilnosti, i lokalne/istorijske/kulturne sadržaje radije nego univerzalne zakone – odgovor na pitanje šta podrazumeva kao etička praksa, zahteva potpuno drugačije fokusiranje pažnje.

Tradicionalno, veruje se da mi možemo procenjivati individue i njihove radnje, tako što ćemo procenjivati primerenost ili etičke vrednosti njihovih radnji. Kriterijumi za etičke radnje u okviru tradicionalne orijentacije podrazumevaju da su empirijski podržane i primenjive u celom kontekstu. U postmodernizmu, u svakom slučaju, mi usmeravamo našu pažnju u dva važna pravca: (1) verovanje da može biti jedan, uniformni set kriterijuma za procenu etičnosti u svakoj pojedinačnoj radnji i (2) centriranja na individue i njihove radnje na centriranje na *procesu u odnosu*. Ova usmeravanja traže od nas da pitanju etičke radnje pridjemo na radikalno drugačiji način.

^{1 1} Verzija ovog članka je prezentirana na međunarodnoj konferenciji: *Psychotherapy as Ethics: Postmodern Responsibility in Clinical Practice*, sponzorisan od *Episteme* (Centro di Psicoterapia Sistemica), Turino, Italija, Oktobar, 2009.

Lekcije iz istraživanja o etici u psihoterapiji.

Peter Stratton

Profesor Porodične terapije, Univerzitet u Lidsu, VB

Istraživanje je bogata, a za neke terapeute strana, kultura. Kao i sa drugim kulturama, i ovu možemo poštovati i iz nje učiti. Posebno, tokom mnogih dekada, ona je obraćala suštinsku pažnju etičkoj praksi. Razmatrano je povezivanje sa domenom istraživanja kao etički zahtev za terapeuta, ali i kao bazična strategija sa ciljem da održi psihoterapiju dostupnu svakom kome je potrebna.

Uzeta su u razmatranje dva aspekta etičkog učenja iz istraživanja. Prvi koji se odnosi na pitanje do kog stepena etička praksa zahteva saznanje da li je terapija efikasna, bezkorisna ili aktivno štetna. Istraživanje može dati informaciju o efikasnosti različitih aspekata terapije. Posebno može da ukaže kada je neki aspekt terapije neefikasan ili čak štetni, dotle da je neetički nastaviti sa njim. Drugo, u širem smislu, terapeut može od istraživača da uči kako da postupa sa različitim etičkim temama. Zajednička etička pitanja u istraživanjima su posebno ponovo pregledana u smislu da li mogu imati implikacija na etičnost u psihoterapiji. Konačno, razmatranje o etici u terapiji, razvijeno kroz prizmu istraživanja etičnosti, poslužilo je za predlaganje načina povezivanja između sistemske terapije i istraživanja, na obostranu višestruku korist.

Etička terapija:

Predlog za eru postmoderne

Marco Bianciardi* i Paolo Bertrando**

* Direktor treninga, Episteme Centre, Turin, Italy

** Direktor, Episteme Centre, Turin, Italy

Ovaj članak se bavi problemom etičke odgovornosti u psihoterapiji. Svaki terapeut, danas, mora svesno da napusti iluziju da može objektivno da proceni njegove/njene izbore u toku njene/njegove kliničke prakse; ovo nikako ne vodi napuštanju njegove/njene etičke odgovornosti u profesionalnoj praksi, ali, naprotiv, vodi ka preuzimanju potpune odgovornosti za sve što se može dogoditi u terapeutskom procesu. Mi verujemo da klinička odgovornost, danas, ne bi trebalo da se shvati kao što je to bilo unutar klasične logike: odgovornost modernog kliničara treba da bude shvaćena kao odgovornost drugog reda. Prihvatiti takvu odgovornost znači postati sposoban za praćenje odnosa drugog reda kada jednom udje u njega.